

Petr Čermáček: stále to vidím stejnými slovy

ztracený úžas

jak asi vypadá po tolika letech...
ospale, unaveně, ošuntěle?

možná jsme ho včera zahlédli
vyrudlou sošku světce
v průčelí opuštěného domu

vystavený, neviděný
mezi rozpadajícími se
plastovými květinami

domů

vyplavený v odstavném pruhu
myslím na velryby
kovové háky na dlouhých bidlech

když se nakonec vymaním
závidím rackům mířícím na útes
že mohou spát už během letu

přehled zpráv

přiznávám
čtu raději ze zadních traktů, polí
než z novin

vrány se vrací k vypleněným
hnízdům
ale nebe zůstane alespoň do večera
vyhojené větrem

přenos

rád bych jim vypnul zvuk
a k otevřeným ústům
dokreslil komiksové bubliny

mohly by v nich být
škrábance křížující desku stolu
nebo osikové listí

nulté vydání
sotva udržitelné
déle než do rána

pruh

nechtěně jsem přitlačil
na štětec a teď nevím
jak dál

z úzké cesty
vyběhané kolem plotu
vzlíná starý štěkot

i když přivřu oči
stále to vidím
stejnými slovy

za šera

skrčené dny
obkreslují můj obrys křídou
snažím se vzepřít, rozpažit srdce

s kávovým zrnem pod jazykem
v koruně jabloně
dosáhnout až na okraj

večer

vyprávěj mi
nejlépe o hudbě nebo o ptáčích
zářivý, létavý, zpěvný příběh

budu v něm sova
uslyším neviditelné
i v úplné tmě udržím správný směr

až skončíš
dlouho se pro jistotu
nepohnu

ráno

téměř milostné
slovo sníh

nepohne prsty
ani větvemi

čekáme
s rozpraskanými rty

na sebe
na pěnkavy

soundscape

oněmělí ptáci
nelétají, nehnízdí

potopeni v keřích
drží po paměti
vyhaslé konstelace

také se nevzpírám
lomozu
rozeběhlého
jen připisuji
poznámky
po okrajích

sůl a písek
pod košilí
mi čtou levity

pohádka

za plaňkovým plotem
štěkají na borovice
zaběhlé z lesa
bezoví psi

v dutých kostech
řeřavý uhel

včerejší hladové oči

kdo kolem nich projde
patrně někoho vysvobodí

jistě to nevím
dlouho jsem tam nebyl

tání

led zůstal
jen uprostřed hladiny

tenká suknice
mezi křehkými sklíčky
vakuoly plné světla

mysleli jsme si
že vše poznáme

zbyly nám jen
dočasné preparáty
rozlámané na dně
šuplat

vzdálený odposlech
mateřská znaménka

holomrazy

nevím jak
oškrábat jíní
z ledových rukou

dám ti je alespoň
na rozpálené čelo

v noci nás budí
denní spánek

ve dne bdí
zlé sny

donést (sen)

stěhoval jsem
vrata od stodoly

věděl, že jen
pokud je donesu
smím se vrátit

zterešlá černá vrata
cenzurní zásah tuší
uprostřed plátna
s arkádskou krajinou

ráno nad řekou
mořský racek
němé nebe

mýtina

v ostružinovém trní
zní naše ruce
jak poškrábaná deska

foto archiv autora

Petr Čermáček (1972)

pochází z Chocně, v současnosti žije v Brně. Od roku 1998 mu vyšlo devět básnických sbírek, zatím poslední *Zimní srst* v nakladatelství Protimluv v roce 2021. Více na cermacek.cz.

způli smlčený déšť
přelehává v hrabance

nevíme o sobě
víc než jsme už nevěděli

prázdný prostor
brzy něčím zaroste

domů

mělkou jarní tmou
planou trnky a mléče

srdce má prudký sklon
pod kopcem sklepně zebe
každý vdech o půltón níž

nemyslet, nesčítat
Molochovu nenažranost

doposluchat
zpěv drozda